

*Panorama de la glacera d'Horcones, vista des del Camp I (Canadà),
des d'on s'accedeix a l'Aconcagua. Foto de German Català.*

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 3 juliol

Adiovisual «selecció de curtsmetratges d'internet» a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu

— 5 i 6 juliol

Sortida de Veterans al refugi Àngel Orús fent el pic Pavots (Pirineu aragonès)

— 12 juliol

Sopar de Lluna Plena al santuari de la Salut (Garrotxa)

— 18 al 20 juliol

Excursió del Grup Veterà al Comaloformo (Alta Ribagorça)

— 19 i 20 juliol

Excursió al Comapedrosa (Andorra)

— 15 setembre

Termini per a la presentació de fotografies per al Concurs Fotogràfic de la SEAS 2014

— 20 setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 21 h amb l'elecció de la foto guanyadora per votació popular en el Concurs Fotogràfic.

— 28 setembre

Primera excursió del nou cicle dedicat a «La Guerra de Successió 1700-1714», a les Guàrdies (Selva) amb sortida a les 7 h

— 12 octubre

Excursió matinal a la vall de Santa Maria (Ordal) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 17 octubre

Conferència del nou cicle «Catalunya abans del 1700» per Eva Serra

— 19 octubre

Excursió de Morellàs a La Jonquera (Rosselló i Alt Empordà) amb sortida del Parador a les 7 h

— 26 octubre

Excursió matinal als ponts oblidats del Montseny (Osona) amb sortida del parador a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.313 Juliol/Agost 2014

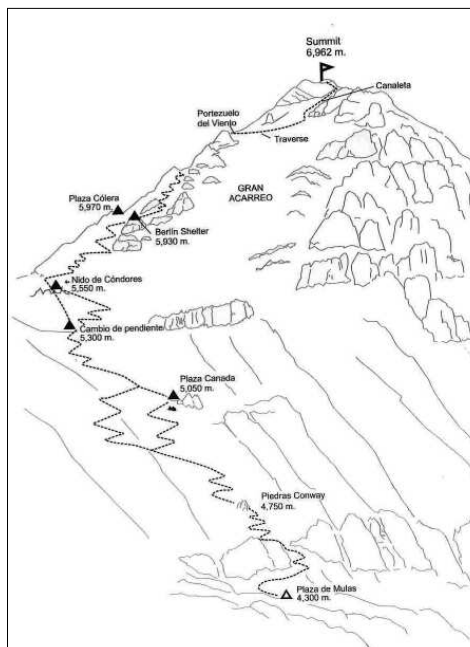
EL CIM D'ACONCAGUA (6.962 M). MENDOZA (ARGENTINA)

German Català Torras

El cim del Cerro Aconcagua és una plataforma de roca exposada a les condicions característiques de la seva altitud: forts vents que aporten poc oxigen i temperatures que no toquen la part positiva del termòmetre. I no obstant això, cada estiu de l'hemisferi sud, molta gent travessa mig món per arribar fins a aquest racó del planeta hostil a la vida humana. Hi ha tants «per què» s'hi va, com parells de cames miren de pujar-hi.

El poder del paisatge, per començar. Una bellesa geològica de forces descomunals i moments que es mesuren en milions d'anys —una escala aliena a la humanitat—, o l'atmosfera diferent que hi ha en alçada, difícil de descriure. Pedra, aire i neu, formen part de l'encantament que exerceixen les grans muntanyes, i la impressionant escala de les seves valls. Elements que, durant els temporals, revelen l'altra cara de la muntanya, i el seu poder ferotge.

Els Andes són l'espina dorsal d'Amèrica del sud, al llarg de 7.000 km, des de la península Antàrtica fins a l'extrem septentrional del continent. Constitueix una barrera al llarg del Pacífic, amb un promig de 400 km d'ample i més de 100 cims que superen els 6.000 metres d'alçada sobre el nivell del mar.

L'Aconcagua es troba a la província argentina de Mendoza. Forma part d'un massís independent dins la serralada Principal (una de les tres carenes que despleguen els Andes en aquesta regió). L'aigua que es genera a les cinc principals glaceres de l'Aconcagua aboquen cap a l'Atlàntic, a través de l'Argentina. Les glaceres són: Horcones Inferior (que s'inicia al peu de la famosa Paret Sud), Horcones Superior (que neix sota el Cerro Cuerno, i fa de fons de pantalla del Camp Base-Plaza de Mulas), la dels Polacos (que baixa per la banda contrària per la vall del Rio Vacas), Güsssfeldt (majestuós i impressionant, visible des del Camp II-Nido de Condors), i el de las Vacas (al nord-oest de la muntanya, i que aboca a la Quebrada Vieja Alta).

Paret sud de l'Aconcagua. Foto de German Català.

La hipòtesi més acceptada respecte a l'origen del nom de la paraula «Aconcagua» és que deriva del quechua, la llengua dels inques. Així, Ackon-Cahuac es tradueix generalment com sentinella o vigia de pedra. Altres fonts diuen que és d'origen aimara, de manera que acon i cagua també es podria traduir com a «cim nevat».

Per arribar fins al cim, cal venir per la banda argentina. Hi ha bàsicament tres rutes:

a) Llevant. Arribant per la Quebrada del Rio Vacas i després la Quebrada de los Relinchos. Estableix un camp base a Plaza Argentina (4.199 m). Amb un parell de variants, travessant la glacera de los Polacos, s'enfila cap al Camp III-Cólera, de la Ruta Normal. I des d'aquest darrer, situat a uns 5.800 m, s'ataca el cim des de la banda nord. Travessar la glacera de los Polacos sol ser una tasca arriscada. Especialment de baixada quan les forces van justes.

b) Sud. De cara. És la temible façana sud, només apta per a escaladors professionals. Durant molts anys va estar a la llista dels majors problemes del muntanyisme mundial. L'austriac Reinhold Messner va rea-

litzar una impressionant escalada en una variant de la paret el 1974, i una expedició eslovena va obrir una perillosíssima línia directa l'any 1982. Franklin Varela, el guia que ens va acompanyar al Chimborazo l'any 2011, ens va explicar com va participar en una expedició equatorial que la va escalar el 2009. En recordo explicacions tremendes, bàsicament pel fred.

c) La ruta nord-oest. Accedeix a través de la vall del Rio Horcones, fins a situar-se a ponent del cim, on hi ha el Camp Base-Plaza de Mulas (4.370 m). Des d'aquí, cal pujar un parell de camps d'alçada (I-Canadá, i II-Nido de Condors) abans d'arribar al temut Camp III-Cólera, situat al nord del cim, i des del qual poder provar l'atac final.

Aquesta darrera ruta és la més habitual per als «turistes d'alta muntanya». És més directa. Sortosament també, crec que és la ruta que permet veure millor l'entorn de la muntanya, ja que al llarg del seu camí es poden fer diferents excursions d'aclimatació. Especialment la que condueix a Plaza Francia (4.200 m) per veure la ja esmentada Pared Sud i la imponent glacera d'Horcones Inferior. No cal dir que aquesta va ser la nostra opció.

Sabiem que l'aclimatació era clau, i per això vam triar disposar de dos o tres dies extra de més. Això ens permetia dedicar un dia a apropar-nos a Plaza Francia, des del campament de Confluència, un dia a pujar al Cerro Bonete (5.004 m) des de Plaza de Mulas, i encara tenir un parell de dies de coll per si als camps d'alçada teníem mal temps, i haviem d'endarrerir l'atac al cim.

Ens vam integrar dins una expedició internacional organitzada per INKA, una de les empreses de més prestigi que organit-

5 MÓN EXCURSIONISTA

za i dirigeix excursions a l'Aconcagua. El grup el formaren inicialment nou persones d'arreu del món: Elsie Bermiss (EUA) i Martha Woodford (Austràlia), dues dones molt fortes i amb experiència al Kilimanjaro i a l'Elbrus; Nacho Nuzzosolo i Roberto Alegre, dos argentins de Buenos Aires; Nanni De Michelis (Itàlia), John Corbett (Irlanda), Mithan Kansal (Índia), el Vicente Castillo i jo mateix. Al camp base se'ns unirà també l'Alvaro de Aguirre, un empresari basc que viu a Paraguai. Tots, llevat de Mithan, tenien experiència en muntanyes de més de 5.000 metres.

Llevat dels dos santjustencs (el Vicente i jo), tots els expedicionaris arribaren sols a l'expedició. És a dir, ningú es coneix entre si. Ens acompanyaran tres guies: en Gaby Barral, l'Agustín Aramayo i el Nicolás Sotelo. Tots ells molt professionals i bona gent, i que, ves per on, acumulen 26, 12 i 10 «cumbres» a l'Aconcagua, respectivament. Quasi res.

El primer dia de ruta es tracta d'arribar des de l'entrada del Parc Natural, a Horcones, fins al campament de Confluencia (3.400 m), on passarem un parell de nits. Des d'aquí, i per començar el procés d'aclimatació, ens enfilarem al magnífic mirador de Plaza Francia (4.200 m) per gaudir de les vistes impressionants sobre la Pared Sud de l'Aconcagua. Al tercer dia, ens toca fer la feixuga ruta de Confluencia fins al Camp Base-Plaza de Mulas (4.300 m). Aquest és un dels dies més durs, que requereix entre vuit i nou hores de caminada, pujant la vall del Rio Horcones amunt, pel que es coneix com la Playa Ancha. Una mena d'ampla i profunda vall, resseguida per unes muntanyes i unes formacions geològiques espatarrants. Val a dir que des que hem entrat al Parc, allà a Horco-

Camp Base. Foto de German Català.

nes, que pugem sense cap tipus de vegetació a la vista. Amb prou feines veurem algun ocellet i algun còndor.

L'arribada al Camp Base ja suposa un notable canvi d'escenari. Com a teló de fons, al nord, el cim del Cerro Cuerno (5.642 m) i la glacera d'Horcones Inferior (amb les seves tres llengües) que baixen cap al Camp. A ponent, els Cerros Catedral (5.265 m), i el Cerro Bonete (5.004 m). A llevant, la paret oest de l'Aconcagua, que canvia de colors durant el dia. Especialment al capvespre es torna de color marró-taronjós, gràcies al sol de ponent. I fins i tot a mitjanit, la muntanya resta espectralment il·luminada, per rajos llunyans, i per la mateixa lluna. A migdia, la vall del Rio Horcones (la Playa Ancha), amb els Cerros Nevado de Matienzo (4.980 m), Cerro de los Dedos (5.022 m) i Cerro México (5.154 m). Resumint, un espectacle digne d'alta muntanya, es miri cap a on es miri. Imposible avorrir-se.

Al Camp Base, hi passarem sis nits. Durant els dies que hi serem, intercalarem sortides d'ascensió i aclimatació, amb dies de descans. Un dia pugem al Cerro Bonete, fent uns 700 m de desnivell, un altre pujarem a començar a equipar el Camp

Vicente Castillo i German Català al cim del Cerro Bonete (5.005 m) amb l'Aconcagua al darrere. Foto de Gaby Barral.

I-Canadà (també uns 700 m de desnivell, però ara cap a llevant). Un tercer dia ens atansarem a visitar els «Penitentes» (espectaculars formacions de neu i gel de les glaceres, de forma punxeguda, esculpides pels forts vents de la zona) que baixen de la glacera d'Horcones Inferior, just sota el Cerro Cuerno.

Finalment, el 16 de febrer havíem de començar a pujar al cim pròpiament dit. La climatologia ens havia respectat des del principi (sempre amb dies clars i assolats) fins al dia 13 al vespre. Ves per on, el 14 i el 15, al Camp Base (i a tota la muntanya) va estar nevant pràcticament nit i dia. Això va alterar la planificació inicial. Bàsicament, el temps es va capgirar. Les dades que teníem només fixaven una finestra de bon temps, al cim, per al dia 19 al matí. Faltaven relativament pocs dies, i no teníem més remei que creure'ns-ho.

El matí del 15, el paisatge havia canviat rotundament. Ara tot era blanc. Molt blanc. I què carai, molt més bonic i espectacular. Per situar-nos al Camp III, la tarda del 18, ens havíem de menjar els dies de descans

previstos. I, els de reserva per mal temps, no ens farien cap servei. Havíem de pujar cada dia a un camp, i mirar d'estar llestos per al matí del 19, sí o sí.

El dia 16 vam pujar al Camp I-Canadà (5.050 m), en unes quatre hores. Carregats amb motxilles de 25 kg. Ara ja toca dur tot el que necessitem aquells quatre dies, i ja no hi ha mules que et portin el material (servei del qual vam disposar fins al Camp Base).

Al dia següent, llevar-se, recollir i amunt fins al Camp II-Nido de Condors (5.560 m). Sense pressa, però amunt. Cada cop fa més fred. Al tercer dia, el 18, de nou amunt, fins al Camp III-Plaza Cólera (5.970m). A mesura que anem pujant, al matí gaudim d'unes vistes cada cop més impressionants, i unes tardes cap cop més dolentes. L'arribada a Cólera va ser dura pel «viento blanco» que ja ens castigava amb força, i perquè cada vegada els pendents són més drets i, òbviament, hi ha més alçada i menys oxigen. Arribar aproximadament les 16.30 pm, entrar a les tendes (els argentins en diuen «carpes») i no sortir en 12 hores... Aquesta ja és de per si tota una prova de convivència i aprenentatge: com passar moltes hores en un espai petit, amb un company, motxilles, equip, botes, mitjons suats...i sense posar-se nerviós.

Una de les coses a fer en les llargues hores dins de les tendes? Beure aigua i menjar una mica. La hidratació és vital. Com ens deien els guies: «el agua va a ser vuestro mejor amigo en esta montaña». Nogensmenys, en aquesta zona el grau d'humitat és baixíssim. I si no ens enganyen, entre aquesta mínima humitat, i l'alçada, només respirant perdrem dos litres d'aigua dia-

ris. I a aquests cal sumar els que perdrem per la via del consum energètic derivat de l'esforç físic, i els que perdrem per la via de les evacuacions naturals. O sigui que, o beus uns quatre litres d'aigua diaris, o tindràs un veritable problema d'hidratació, que sumat a qualsevol dels símptomes del MAM (Malt d'Alçada de Muntanya), pot ser fatal. I l'aigua l'aconseguirem desfent neu...

Finalment, després d'una nit ventosa, als volts de les 4 del matí vam començar a preparar-nos per sortir, que no vol dir sortir. Vestir-se i equipar-se dins la tenda és molt lent. Cal repassar i tornar a repassar que duem el necessari, que portem mil guants, mocadors i barrets. Que abans de posar-te les manyoples t'has cordat bé les bótes, preparat els grampons, i t'has posat les polaines, seguint l'ordre adequat.

Qualsevol petita errada a aquestes alçades ens pot suposar un petit trasbals, la qual cosa equival a una desconcentració, que finalment afectarà la nostra mentalitat i la nostra seguretat. Hem d'estar ben equipats i trobar-nos físicament bé. I és igualment important, o més, estar mentalment preparats. I sobretot, val la pena no sortir fins que sapiguem que tothom està llest i podem començar a caminar (i per tant, escalfar). Un cop més, la compenetració entre tots plegats, i la puntualitat, són també eines importants. Sortir i quedar-se aturat és sinònim de congelació assegurada.

En fi, que a les 5.20 am vam començar a caminar sota una magnífica nit estelada, seca i poc ventosa. Un espectacle per als sentits. I una sensació de fred tremenda. Sobretot, i contínuament, no deixis de moure els dits dels peus, ni els de les mans. Encara que no els sentis: mou-los!

German a la Canaleta. Foto de Gaby Barral.

Òbviament, i fins que no va sortir el sol, i ben sortit, que no vaig tenir esma de treure'm les manyoples, per fer ni una sola foto. Sabia que no podria fer-ho, així que vaig mirar de retenir al cervell tant com podia, totes les imatges i sensacions que s'anaven succeint.

Arribar al vell i abandonat refugi Independencia (6.370 m) va ser feixuc. Tot just arribar-hi vam gaudir de la sortida del sol. Indescriptible espectacle visual. Allà també es van concentrar la major part de les baixes del grup. Bàsicament per congelació als peus, per mal de panxa, i per esgotament. Uns 150 m més amunt de Independencia, just passada la Portezuela del Viento, comença el Traverse, o Travesia. Primer, uns 600 m de recorregut, a cota (aprox. a 6.400 m), travessant una glacera llarga, fins arribar a El Dedo, que és una pedrota dreta que emergeix del mig de la glacera. Després, una mica més endavant, girant a l'esquerra, ara ja contra el pendent, fins arribar al que es coneix com a La Cueva, que és la part baixa d'una imponent paret de pedra desplomada. Aquí fem el segon descans important (el primer

el vam fer a Independencia). A misses dites puc dir, que la Travessa aquesta va ser una de les parts més dures. La moral va arribar justeta a La Cueva.

A diferència dels primers dies, en què fèiem descansos d'un quart d'hora, ara aquests no poden durar més de cinc minuts. Si pares gaire estona, tens tots els números per glaçar-te de fred. A la Cueva, arribarem John Corbett i jo, amb els guies Gaby i Agus. Ara, fer dos grups és fàcil. Som a uns tres-cents metres del cim. Són vora les 12.30 h del migdia i, sincerament, no tinc res millor a fer. Així que, agafem aire, i marxem amunt.

El següent tram és un dels més macos: La Canaleta. És un fort pendent que puja en sentit ponent-llevant, que ascendeix vorejant una gran paret (la que gira des de la Cueva). Per tant, i malgrat el desnivell, hom no té sensació d'inseguretat, ans al contrari. I pujar, pugues ben dret... Al final, sobre els 6.800 m d'alçada, s'arriba al Filo del Guanaco, que és com la carena que uneix la Cumbre Sud (6.930m) amb la Cumbre pròpiament dita (uns 30 metres més alta). El Filo també és llarg i trampós. Sembla que ja hi ets, però tampoc s'acaba mai. Però tant hi fa: al llarg de tot el seu recorregut, el món és als teus peus. Diria que veus els Andes al complet, o t'ho sembla. I els núvols (que també es veuen venir carregats), són lluny. Però els veus a baix.

Finalment, cap a les 15.30 h vam arribar al cim. És com una gran plataforma amb una mica de pendent cap al sud. Gairebé hi cabria una pista de futbol sala, de forma irregular. Allà, poc a poc, ens anem trobant els diferents grups que han sortit des de Cólera, si fa no fa a la mateixa hora. Aquella matinada potser hem sortit una

cinquantena de muntanyencs, i acabarem arribant al cim, tal vegada, una vintena llarga. Potser alguns més.

Vistes, fotos, emocions, salutacions, records... Només arribar saps que ho has fet, però que ja ho has perdut. O que ho perdràs en pocs minuts. Amb el que ha costat ! No hi ha temps per res. Carai! Sempre passa igual. Abriga't. Mira, saluda, fes fotos. Cap a on, si tot és impressionant i irretratable? És igual fes fotos i mira! Grava-t'ho al cervell! I no t'oblidis de beure i menjar alguna cosa, o sigui, carrega les piles, que la baixada també té el seu què. Al cap de pocs minuts, l'altra cosa que també sol passar...: «vinga avall que vénen tempestes !!» Casum l'olla reconsagrada!

En fi, pujar ens va costar unes deu hores. I baixar, fins al Camp III-Cólera, van ser unes quatre hores més. La baixada no la recordo especialment complexa. La tractora dels grampons donen una seguretat fantàstica. Crec que ja abans d'acabar la Canaleta el cel es va tapar i va començar a nevar. La boira, tot i que no especialment espessa, va voleiar sobre la muntanya. Tot i això, no era difícil resseguir la traça del camí de pujada, solcada d'altres muntanyencs que també baixaven. Alguns més sencers que d'altres. Vam arribar a la tenda cap a les 19.30 pm, segurament molt cansats. Durant la nit, la tempesta va ser notable. Al matí, aprofitant un raig de sol despistat, i enmig d'una bona ventolera, vam desmuntar campament, i vam tirar avall, sense parar, fins al Camp Base, al que devíem arribar aproximadament a les 16 pm del dia següent.

Allà ens esperaven tots els companys que havien hagut de girar cua, amb abraçades i somriures còmplices. Amb cervesa i piz-

*Al cim de l'Aconcagua.
D'esquerra a dreta:
German Català, John
Corbett (l'irlandès) i els
guies Agustín Aramayo
i Gaby Barral.*

zes! Tot un detall per un heterogeni grup de gent vinguda de mig món, sola. I repeiteixo això de sola, perquè no era evident que d'allà en sortís un «equip».

Per cert, climatològicament l'haviem encertat. Després del nostre cim, no va tornar a fer bon temps. És més, just abans de marxar del Camp Base, vam poder gaudir del famós «fong» que es forma al capdamunt del cim, quan malgrat que s'hi vegi sol, els vents superen els 60-75 km/h, la qual cosa el fa inaccessible per a la majoria dels mortals.

Certament no és una muntanya que tingui especial dificultat tècnica per pujar-la. Ara bé, és molt alta i hi fa molt de fred. L'acclimatació és fonamental, i tot i que la treballis amb cura, el teu cos pot fallar. Assegurar un correcte nivell d'hidratació també és basic. La forma física, i especialment la mental, també són rellevants. Cal anar amb uns guies professionals i experimentats. Vam veure força gent sola, fent «figuerel·la». Els companys són molt importants. I per últim, la loteria de la cli-

matologia hi posa la resta. Resumint, un grapat de paràmetres que fan certament difícil l'èxit al cim, per la combinatòria de probabilitats que alguna cosa falli. En el nostre cas, els astres van decidir posar-se en fila índia. I, sortosament, érem allà per aprofitar-ho. Una experiència inoblidable.

Bibliografia i referències:

— BETANCOURT, PABLO. *Aconcagua-Fotografías* (un magnífic llibre que descriu el lloc i l'entorn, amb unes meravelloses fotografies).

— FERNÁNDEZ, MAURICIO. *Aconcagua-La cima de América* (una altra joia que explica la història del cim, les primeres expedicions, l'explicació geològica del lloc, i moltes qüestions bàsiques a tenir en compte per atansar-se al cim).

Ambdós llibres editats a l'Argentina.

ENTREVISTA A JOSEP ROIG

Daniel Cardona i
Ferran de la Fuente

El dos de febrer de l'any vinent farà 40 anys que la SEAS organitza les populars excursions dites «d'autocar». La primera excursió va ser als Munts, sobre «Geografia de Catalunya» dins d'un cicle anomenat «La Terra, el paisatge i l'home». En aquell febrer de 1975 teníem la voluntat de reeixir una secció excursionista amb la idea d'obrir-se al poble. Aquest cicle combinava una xerrada amb una excursió relacionada amb la conferència, fet que encara segueix després de 39 anys.

Les excursions amb autocar tenien un avantatge, ja que ens deixava en un lloc i ens venia a recollir en un altre, i a més els qui no volien caminar podien fer turisme tant en algun dels pobles d'inici de l'excursió com del final.

Els primers autocars que vam llogar van ser de l'empresa Canals de Barcelona, però aquesta ens posava uns horaris de sortida i arribada que si sobrepassàvem representava el pagament d'un plus.

El meu pare, Jordi Cardona, a mitjans de 1976 em va posar en contacte amb el rector de Sant Just, mossèn Ramon Grané de Sant Feliu de Llobregat, que coneixia en Ramon Duaigües, el qual treballava com a xofer a l'empresa Josep Roig i Morral que realitzava la línia Castellbisbal-Bar-

celona i també organitzaven viatges amb autocar els diumenges i festius, tant per Catalunya com a l'estranger. Ell va ser qui ens va posar en contacte amb el Josep Roig, propietari de l'empresa.

Oli en un llum! La predisposició del Josep, que ens va entendre des del començament, va ser total adaptant-se a les nostres necessitats. En més d'una excursió acabàvem a misses dites i en algunes el fèiem anar per unes carreteres que no eren com les d'ara, i fins i tot resseguint alguns quilòmetres per camins forestals. L'entesa entre la SEAS i Josep Roig va ser tan bona que ell mateix venia com a conductor i fins i tot havia fet alguna excursió amb nosaltres. Actualment és soci de la Secció.

L'any 1984 l'empresa passa a denominar-se Autos Castellbisbal, S.A., l'administrador de la qual era el Josep Roig, i l'any 2008 l'empresa és adquirida per Salvador Alapont i entra a formar part del grup TG Transports Generals conservant el nom d'Autos Castellbisbal, S.A. En el moment d'aquest canvi de propietat, el Josep Roig va posar la condició de mantenir el tracte especial que es donava a la SEAS, el qual s'ha mantingut sense problemes al llarg dels darrers anys.

El Josep ha restaurat un d'aquells antics autocars de les primeres excursions i el vam tenir a Sant Just el 18 de maig davant de l'Ateneu, durant la Marxa de Regularitat. Sens dubte va ser un reconeixement i un agraïment tant al Josep Roig com a l'autocar, per les magnífiques hores passades conjuntament. Vegeu alguns d'aquells antics autocars al web: www.arca-bus.org/dossiers/1005_jroig_1/index.htm.

Josep Roig al volant del flamant autocar restaurat. Foto de Jordi Gironès.

Ens trobem amb el Josep Roig al local de la SEAS a dos quarts de set d'un dia de primers de maig. A fora, la primavera sembla que vol donar pas a l'estiu, ja que la calor és com si fóssim a primers de juny. També ens acompanya l'Albert Cortés.

— *Josep, és veritat la història que la trobada entre la SEAS i Autocars Roig es produeix a partir del xofer de l'empresa, Ramon Duaigues de Sant Feliu, amb l'ajuda del rector santjustenc Ramon Grané?*

— Sens dubte! La família Cardona (el Jordi i la Maria) coneixien en Joan Balcells de Sant Feliu, que organitzava excursions amb autocar al poble, i la seva germana estava casada amb el germà de mossèn Ramon Grané, en aquells moments rector de Sant Just. Aleshores en Ramon, que feia de xofer de la nostra empresa, ens va fer d'enllaç. D'aquí vé la coneixença.

— *Recordes la primera sortida que vàreu fer amb nosaltres?*

— No ho recordo! Hauria de ser en el 2n cicle anomenat «La terra, el paisatge

i l'home a Catalunya» (novembre 1975 a maig 1976) o bé en el 3r (octubre 1976 a juny 1977).

Li recordem al Josep, que revisant els programes mensuals d'aquest tercer cicle, la darrera sortida del mes de juny de 1977 va ser sobre el tema «L'art greco-romà a Catalunya», visitant Empúries i acompanyats d'un conservador del Museu Arqueològic de Barcelona. Sota el programa hi ha com a «nota important» la frase: «si continua la vaga d'autocars, ajornarem la sortida per a un altre dia».

— *El primer autocar va ser precisament el que hem vist restaurat el passat 18 de maig davant de l'Ateneu, quina marca era? Explica'ns una mica la seva història dins de l'empresa Roig.*

— Sí, era un Pegaso que havia comprat el meu pare l'agost de 1964, tenia 40 places, bé 41 amb el guia. Com tots els autocars de la casa, els nous es destinaven primer a serveis de fàbriques, escoles i excursions, i algunes vegades al servei entre Castellbisbal i Barcelona (París-Urgell). A partir de 1974 també en teníem un de més petit, que era de 33 places, també amb motot Pegaso. Però sens dubte el segon autocar més utilitzat, després del de 40 places, i amb més potència, va ser el de 33 places, també amb estructura Pegaso.

— *Quines excursions recordes més i quines van ser les més difícils de conduir?*

— En Josep vol mantenir el somriure, però deixa anar una riallada evocant la sortida de gener de 1982, on ens acompanyava el meteoròleg Alfred Rodríguez Picó i l'excursió era de Prades al tossal de la Baltasana i l'Abellera. Vam observar, ja

12 PERSONATGES

a l'autocar, que l'Alfred venia molt lleuger de roba, i ens havia previst bon temps. Va fer una nevada i fins i tot li vam haver de deixar un anorac pel fred que feia.

Una altra excursió que recorda és la del 8 de maig de 1988; el cicle era sobre «Els nostres massissos» i en Modest Monlleó ens havia fet abans cinc cèntims sobre el Priorat i el Montsant. L'excursió va ser: Ulldemolins, Pi de la Carabasseta, Toll de l'Ou, Pont Natural, riu Montsant i Ulldemolins, fent 7.50 hores efectives i acabant l'excursió gairebé de nit.

— Vàreu arribar a les set de la tarda, amb el patiment dels qui havien fet l'excursió turística. Vam fer dos autocars amb un total de 66 persones de les quals 40 van fer l'excursió, alguns no gaire preparats.

També recorda amb emoció, una pujada al Puigmal (l'any 1995) amb la seva muller, ja que mai no havia fet alta muntanya, i evoca els viatges que va haver de fer el 13 de març de 1988, amb l'autocar de 33 places, per baixar els de l'excursió llarga des d'Escaladei a la Conreria, perquè es feia tard. Havíem fet la travessa des del coll d'Albarca fins a la Conreria, passant per la Roca Corbatera.

Ah! en Josep es posa seriós.

— Sols vam haver de canviar d'autocar dues vegades. Una d'elles l'any 2004 per problemes del turbo en una excursió a la Pobla de Lillet.

— *Quins personatges recordes amb més estimació, sobretot aquelles persones que es quedaven a realitzar l'excursió curta o dita també turística?*

— L'Emília Guàrdia, els Boté, l'Andrea Montoro, la família Cardona, la Mercè Piquet, el

Joan Gironès, el matrimoni Campreciós, el Sebastià Farràs i la Loreto, la Rosa Martorell, la Boixeda...

— *Ens podries recordar alguns noms dels conductors durant aquells anys, més que res per retre'ls un petit homenatge?*

— Ramon Duaigües, Bruciano Cortés, Antonio Machio, Santiago Figueroa, Manel Galán...

— *Què fareu amb l'autocar restaurat?*

— El portarem a alguna fira de cotxes antics. L'11 de maig el vam ensenyar a la Fira Modernista de Terrassa i també hem anat des de fa dos anys al Ral·li d'Autobusos Clàssics Barcelona—Caldes de Montbui, que organitza anualment l'empresa Sagalés.

— *Enyores aquells temps en què conduïes els autocars?*

— M'agradava molt conduir. De vegades hi somio. Recordant aquells moments em vénen enyorances de tornar a conduir aquells autocars. Encara tinc el cuquet.

— *Josep, sempre hem admirat de tu que quan portaves l'autocar per una carretera de muntanya i tenies darrere uns quants cotxes, quan trobaves una mica d'espai t'aturaves i els deixaves passar.*

— Hi ha gent que fa el mateix, però també hi ha molt poca educació i es condueix d'una manera molt agressiva.

L'autocar de 40 places (41 amb el guia), va ser un èxit en la seva exposició al carrer de l'Ateneu el 18 de maig com a punt i final de la Marxa de Regularitat. Tothom va poder comprovar que sense gaires floritures, aquest autocar ens va portar per molts llocs de Catalunya quan les carreteres no eren les actuals. Com diu el Josep... eren altres temps!

XL MARXA DE REGULARITAT "FULGENCI BAÑOS"**18 DE MAIG DE 2014 - COLLSEROLA**

Lloc	Equip	Punts
1	Bernat Macià - Núria Palomar	9,5
2	Mario Amade - Albert Orteu - Àlex Adame	10,0
3	Immaculada Poll - Joan Poll	11,5
4	Carla Cortès - Núria Casanovas - Marta Giralt	12,0
5	Josep Gil - Francesc Castillo	12,0
6	Lourdes Barrera - Joan Poll	14,0
7	Josep M. Ballart - Romi Porredon - Maria Cònsul	14,0
8	Albert Aguilar - Rosa Falguera	15,0
9	Xavier Bardají - Anna Farré	16,0
10	Gerard Bas - Anna Gómez	16,5
11	Patrícia Sanjosé - José Manuel Benítez - Anna Moreso	16,5
12	Xavier Castells - Àngels Torelló	17,5
13	Joan Gironès - Núria Gironès	18,0
14	Josep Maria Rius - Joana Jimeno	19,0
15	Xavi Vendrell - Vanesa Guamis	20,5
16	Enric Vendrell - Ricard Segura	22,0
17	Maria Garcia - Marta Serna	22,5
18	Francesc Riera - Marc Riera	22,5
19	Francesc Romero - Isaías Bravo	23,5
20	Teresa Faneca - Toni Simó	26,0
21	Núria Mitjans - Jordi de la Riva	26,0
22	Felip Linares - Roser Iglesias	26,0
23	Montserrat Sala - Pere Pascual	28,5
24	Jana Rius - Daniel Rius	28,5
25	Josep Requena - Agnès Requena	41,0
26	Fina Tarradas - Asun Sales	Desclassificats
27	Roser Sánchez - Salvador Pont	Desclassificats

MARXETA DE REGULARITAT "FULGENCI BAÑOS"**18 DE MAIG DE 2014 - COLLSEROLA**

Lloc	Equip	Punts
1	Mireia Farràs - Joan Salmerón - Biel Salmerón - Aïna Salmeron	19,5
2	Ferran Obiols - Pol Obiols - Laia Casanova - Oriol	25,0
3	Mònica Fuster - Maria González - Queralt Rius	25,5
4	Bernat Martí - Clàudia Malaret - Pepo Martí	29,0
5	Eric Figueras - Bea Fernández - Josep Figueras	33,5

PRIMERA MARXETA

Maria Garcia Bernal

La comissió d'Excursions en Família va fer coincidir la sortida del mes de maig amb la XL Marxa de la Regularitat «Fulgenci Baños», motiu pel qual van anomenar-la «La Marxeta».

Era una ocasió d'or per acostar les famílies a una de les activitats amb més solera de la SEAS. Les cinc famílies participants van iniciar el recorregut a prop de l'ermita de La Salut, al terme de Sant Feliu del Llobregat, i van recórrer els quatre darrers trams de la Marxa fins al Pati del Roure de l'Ateneu de Sant Just Desvern.

Després d'un bon dinar de barbacoa, la família guanyadora: Mireia Farràs, Joan Salmerón, Biel Salmerón i Aina Salmerón, van recollir el seu premi, una magnífica copa que els costarà encabir en qualsevol prestatgeria. També hi va haver regals per a la resta de nens i nenes que hi van participar. Els més grans miraven

Participants a la Marxeta entre la Salut i Sant Just. Foto de Jordi Farràs.

embadalits aquella canalla que amb tanta il·lusió van completar la seva primera Marxeta i que potser formaran part del futur de la SEAS.

Família guanyadora de la Marxeta recollint la copa. Foto de Jordi Gironès.

Núria Palomar i Bernat Macià guanyadors de la XL Marxa de Regularitat. Foto de Jordi Gironès.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 7 d'abril de 2014

- Altes: Xavier Monje Vega (1125)
- Baixes: cap
- S'aprova la compra de tots els mapes digitals de l'Alpina perquè puguin ser utilitzats en el programari GPS instal·lat a l'ordinador de la SEAS, obert als socis usuaris de GPS. S'ha aconseguit un 25% de descompte.
- El soci Josep Roig ens ha ofert dur a Sant Just l'autocar que ha restaurat i que havíem utilitzat durant els anys 70s, 80s i part dels 90s. Es decideix aprofitar la celebració de la Marxa de Regularitat per tenir-lo al carrer de l'Ateneu, perquè el puguin veure els que participin a la Marxa i els socis que vulguin anar-hi.
- Es constata la bona acceptació que estan tenint les projeccions d'audiovisuals de muntanya fetes fins ara, amb 60 i 29 assistents.
- En el darrer Consell de Cultura, la SEAS ha acceptat ser l'entitat que llegeixi el manifest de la Flama del Canigó i l'elaboració i lectura del pregó de la Festa Major a càrrec de la nostra presidenta. La raó ve determinada pels aniversaris dels 80 anys de la creació de la Secció i dels 50 anys de la represa d'activitat l'any 1964.
- Hi ha preocupació sobre el futur immediat de les Excursions en Família a causa de la davallada en l'assistència a la darrera activitat realitzada. Per això es decideix estudiar les possibles causes, una de les quals és probablement l'assegurança que cal obtenir a cada sortida.

Reunió del 5 de maig de 2014

- Altes i baixes: cap
- A través del nostre representant, Pere Aceitón, ha participat en la trobada d'entitats que va promoure el Parc de Collserola a can Borrell, on es van tractar temes interessants relacionats amb les problemàtiques mediambientals del parc, i també va assistir al Consell de Medi Ambient on es va fer una presentació de la història del Parc de Collserola i es van tractar les accions que es volen prendre sobre la recuperació agrícola en el parc i l'enduriment de les sancions als ciclistes que no compleixin la normativa.
- El Bernat Macià ha fet una important remodelació del web consistent a ampliar la informació del present i del passat sobre el conjunt de les nostres activitats.
- Dins de la Marxa de Regularitat, que enguany serà a Collserola, es farà la "Marxeta" dirigida a infants provinents de les Excursions en Família. Amb aquesta incorporació hi haurà una classificació i un primer premi per als guanyadors infants.
- El soci Lluís Solé Sugrañes farà sense cost un curs de GPS obert a tots els socis. El curs es farà al local en quatre classes durant els dies 20, 22, 27 i 29 de maig de 19.30 a 21.30 h i es cobrarà 10 euros per inscrit.
- Es decideix anunciar aviat el Concurs fotogràfic per promoure la participació fent èmfasi en el premi especial que en aquesta edició és dedica a "Les Masies de Sant Just". També es considera

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 80. No. 313

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Glacera d'Horcones a l'Aconcagua. Foto de German Català
02 — Calendari
03 — El cim d'Aconcagua, per German Català
10 — Entrevista a Josep Roig, per Daniel Cardona i Ferran de la Fuente
13 — Resultats de la XL Marxa de Regularitat
14 — Primera Marxeta, per Maria Garcia
15 — Informació de la SEAS

Josep Roig davant l'autocar que ell mateix ha restaurat, aparcant al carrer de l'Ateneu amb motiu de la darrera Marxa de Regularitar. Foto de Jordi Gironès.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.313 Juliol/Agost 2014